

עין משפט
נר מצוה

ל"ח א ב מ"י ס"ז מ"ח
שבת הלכה י י"א סתג
לזרין סה עו"ש"ע י"ח ס"י
זה סעוף יז (ורב אלפס ב"מ
ע"ז)
ל"ח ג מ"י ס"י מ"ח דיעות
הלכה י סתג עשין יא:

מוסף רש"י

[illegible]

רַב נָסִים גָּאון

אמר ליה רב נחמן אמר שניתה ילחא. ילחא היא גיטתו של רב נחמן, ותנן ילחא (תמנעא) זה בסוף שנה שלשה שאלו באחת ודעת דף נא עולא בר רב איקלע לבי רב נחמן בריך, בר, שמעא לילחא ואקפדה בעשרה יומין ועושה דף ו אמר רב נחמן לרב ירמיה ישרד מר שלמא לילחא.

נד:

מא' טעמא ד'פסא נפיל ואתי' ארתוי' אע"ג דלוקיימנא לעיל דלירי' קבשורה הכא מפרש' לזוס משמעות ריהטא דמתני' ומוסד' שהלריך לעיל לא חש להלריך הכא ומתוך פי' הקונט' משמע דל"ג דילגא נפיל ואתי' ארתוי' משום דידעוהי בשאן דאוי' אריגנא. אבל משוי' אינו בטל אגב

אספר ומשום דילמא נפיל נמי ליכא
למיתאם דחמיס בני זוג ברש במה אבה
ולקמן דף נח: וסע) דהכא מיירי בחרג
ואמר התם כל שהוא אריג לא גזרי:
דלא למצייה יא"ל פירש"י
שאשכנז"ש דהיינו עלוקה
ואין נראה ליה מוולגת אלא דס'
עוד דהוה ליה למימר עלוקות ולא
אשכנז דקרי להו יא"ל בשום וס'
ונראה דיא"ל היינו נמי קופר דמתני'
בדמור ברש בנא בתרא (דף ז.)
גבי הורדוס אשרד ליה כלילא דיא"ל
וקריינוהו לעיניה והאנקא מתרגמין:
וא"ל (ורבא יא) והוא שקרין הרבנין:
הוה מעשר ר' אעזר בן עזריה
ב"ר שרמ ושרמ הקשה רימ'
דמור בפ' בתרא דכסות (דף נג':)
ואין מעשר בנמה ונג אחר
החורבן ממני התקלה א"ל בזמן חור
היה מעשר ומסתמא בן י"ג שנה
היה כשעשר וא"כ מאי קאמר דהוה
מעשר כל שחא ושחא דע"כ לא היה
בשעת חורבן היינו ללל היות ר'
אס בן י"ד או י"ו ללל היות רבי יוחנן
בן זכאי משך נשיאיתו אחר החורבן
שנה או שנתיס דכמה תקנות תקן
אחר החורבן דמתני' משחרז במח"ק
התקין רבי יוחנן בן זכאי ואחריו ר"ג
היה נשיא שנתיס בן ג' קודם שמי
רבי אלעזר בן עזריה בדמור בפ'ק
תפלת השחר (דף סו:) אשתקד
בעריה (לרבי דזק) וקודם לכן בעריה
לרבי יהושע על תקנת המעשרות
וכשעמידתו נשיא היה בן י"ג שנה
בדמור התם הרי בשעת החורבן היה
בן י"ד או י"ו ללל היות יו"ל דקדם
גזירה היה מעשה א"ל נמי אשכנזוס
היה מעשר בקטנותו (והרי"ר פ' אלוטרוס
מפרש היה מעשר אחר חורבן בנמה
אשרתנא למקום: **רב** ור' חנינא ור'
יוחנן רב הריבא מתני' פירוש ממני
שעשתא דמור בקמור והשתא
פסק שס"ם למיתאם ואשכנז כנלו
(והש"ס) (א) כל כ"ה"ג זוגא מיחלפא רבי
יוחנן בן זכאי קמי ממני אחילוף כך
קבל רבינו שמואל בשם רבינו
שלמה שמע מרבי אלעזר רבו:
ואע"ג

במה בהמה פרק חמישי שבת

והתניא וכלבד שיגביה מן הקרקע מפה כ
 תניא ההיא בחבלא דביני ביני: **מתני'** ^א אין
 חמור יוצא במרדעת בזמן שאינה קשורה
 לו ^ב ולא בזמן אף על פי שהוא פקוק ולא
 בסולם שבצוארו ולא ברצועה שברגלו ואין
 התרנגולים יוצאין בחוטין ולא ברצועה
 שברגליהם ואין הזכרים יוצאין בעגלה שתחת
 האלה שלהן ואין הרחלים יוצאות חנונות
 ואין העגל יוצא בגימון ולא פרה בעור
^ג הקופר ולא ^ד ברצועה שבין קרניה ^ה הפרתו
 של רבי אלעזר בן עזריה היתה יוצאה
 ברצועה שבין קרניה שלא ברצון חכמים:
גמ' מאי טעמא "כדאמרן: ולא בזמן אע"פ
 שהוא פקוק: משום "דמיהו כמאן דאזיל
 לחיננא: ולא בסולם שבצוארו: א"ר הונא
 בי לועא למאי עבדי ליה להיכא דאית ליה
 מכה דלא הדר חייד ביה: ולא ברצועה
 שברגלו: דעבדי ליה לגזרא: ואין
 התרנגולין יוצאין בחוטין: דעבדי ליה סימנא
 כי היכי דלא ליחלפו: ולא ברצועה: דעבדי
 ליה כי היכי דלא ליחברו מאני: ואין הזכרים
 יוצאין בעגלה: כי היכי דלא לחמטן
 אלייתיה: ואין הרחלים יוצאות חנונות:
 יתיב רב אחא בר עולא קמיה דרב חסדא
 וייתיב וקאמר משעה שזנוחין אותה טומאין
 לה עוק בשמן ומניחין לה על פדתה כדי
 שלא תצטנן אמר ליה רב חסדא א"כ עשית'
 מר עוקבא אלא יתיב רב פפא בר שמואל
 קמיה דרב ^ה חסדא וייתיב וקאמר בשעה
 שכורעת לילד טומאין לה שני עוקין של שמן
 ומניחין לה אחד על פדתה ואחד על הרחם
 כדי שתתחמם א"ל רב נחמן אם כן עשיתה
 ילתא אלא א"ר הונא עץ אחד יש בכרכי
 הים ותנני שמו ומביאין קורס ומניחין לה
 בחוטמה כדי שתתעמש ויפלו דרגי ראשה
 אי הכי זכרים נמי כיון דמנגחי זכרים בהרדי
 ממילא נפלן שמעון נזירא אמר קיסמא
 דריתמא בשלמא דרב הונא היינו דקתני
 חנונות אלא לרבנן מאי חנונות דעבדינן להו
 מילתא דמרחמינן עלייהו: ואין העגל יוצא
 בגימון: מאי עגל בגימון א"ר הונא בר נירא
 אמר ר' אלעזר מאי משמע דהאי גימון
 לישנא דמיכא דכתיב יחלכפו כאגמון ראשו:

בדי לה כי היכי דלא למצויה יאלי: ולא רב (דאמר) ^י בין לנוי בין לשמר אסור אי לשמר מותר: פרתו של רבי אלעזר בן וואהא אמר רב ואמרי לה אמר רב יהודה אמר גשר רבי אלעזר בן עזריה מעדריה כ שחא של שכינתיה היתה ומתוך שדלא מיהא בה נא ור' יוחנן ורב חביבא מתנו בכוליה דסדר יוסי רבי יוחנן ומעיל רבי יוחנן: כ כל מי יתו ולא מיהא נתפס על אנשי ביתו שי עירו בכל העולם כולו נתפס על כל והני דבי ריש גלותא נתפסו על כולי ינא מאי דכתיב: ה' במשפט יא עם זמני

הקרקע טפס. אבל כל כמה דבני
דבני בני. שצין ידו לגמול בההוא
שגביהו מן הקרקע טפס כדי ששהא
לא לא ימחשוהו שגירומא דבמהא אלא
שטחא דבעלמא שאין נראה שחזו
רשאי בידו: **במתני' כוונ.**
אישקלטי"א: **א"פ.** שחללו פקוק
במזבין שאין הענינל שלו מקשקש
להשמיט קול וכלו מפרש טעמא:
קולו ורלוהו ובגל הך דמחיתין
מפרש בגמרא. ויכולה משום דחיתין
עליהו ואי נפלי אחי לחיתוי: **עגלה.**

בגוף קריון קטן ששטחיו לו תחת וצדו
שרש וצד אומן האילים רחב במין כר
קטן ואין בו עשם אלא שומן ונעם
וכדו וכסגור לארך שרשט ונעם
ועשיו לו עגלה מתגלגלת אחרי
כשהוא הולך והצנן קשור עליה: קופר.
שרך הוא שטימיו חדין כמחט וקורין
לו הריצין וקושצין עורו בדדי הפרה
שלא יניקוה שרצים: ולא כדלעיל
אלא כדלעיל. המאכל הוא לו כדלעיל

במקרה: **נב' דראמון**. שארית
השורה זו מע"ש דלא גלי מאחמול
שיהא צריכה לכך שיהא לה למנוש:
פקוק. פסוק: **לחיננא**. לזכר
למכור ותולין לו וזג להאמתי: **דלא**
לועא. שקושין אכל להאי: **דלא**
הדר חייך לה. שלא יוכל להחזיר
באורו לזד המכה לחכמה בשנינו וקושין
באורו וחשובים קן יומר מקשישין
שעל גבי השבר ואי נפלו חיים עלייהו
ויחיי: **לבו**. בשנה: **גורל**.

אנטרטייליר" בעל"ז, כהמה שפיעימה
קארים ומכה רגליה זה בזה עושין
לה כמין טבעת של עקלים או רעומת
עבות וקושפין אותה לנעלה מפרסות
הרגל מקום שמתקנין ו' וזו: **דלא**
ליחלבו. כהמגלו מציירים: **דלא**
ליסבדו מאני. עקשורין שני רגליה
יחד ברעומה קארה שלא מוכל להרים
רגליה ולהחזי: **דלא ליחמטן**. שלא

יִקְרָא בַּמִּשְׁכָּן וּמִדֵּשׁוֹ. בְּלִי יִיחִיד בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
לִאֲחֶר עֲזוּחוּן אֲדוֹרָה טוֹמִינִים לִבְּנֵי עֹקֶב
בְּשֶׁמֶךְ שֶׁנִּיגְדֵל מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ. עֹקֶב.
לִמֶּד גִּפְן אִו כֹּל דִּבְרֵי רַךְ. פִּדְמֶסֶה.
לִחֲסֵה. עֲשִׂיטָה מֵר עֹקֶבֶר. יִיחֵג
בְּרַחֲלָו הַחֲשִׁיטוֹת שֶׁנִּיגְדֵל מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ
שֶׁהֵי עֲשִׂיר וְאֶבֶד בֵּית דִּין וְיִי רַחֲמֵי
חֲשִׁיטוֹת לִכְךָ. יִפְאֵל. אֲשֶׁר שֶׁל
דִּבְּמִתָּן. דִּרְנִי. חֲלֻעִים: קִיטָמָה
רִיטָמָה. קִיטָם שֶׁל רוֹמֶם שֶׁמִּתְחִין
לֵה בְּחֻמְסֵה: בִּר נִירָה. עֹל קֶמֶד
שֶׁמִּתְחִין לֵעֲבֹל בְּזוֹאֲרוֹ שִׁיחָה לִמֶּד
לְכוֹף רִאשׁוֹ לִבְנִיגְדֵל: דִּלָּה לִמְצִי
יִלָּנִי. שֶׁלָּה יִקְוֶה עֲלוֹקָה שְׁקוּרִין
שֶׁנִּיגְדֵל: בִּין לִינִי בִין לִמְרָה אֲסוֹר.
דִּבְּל מִיטְרוֹת יִחִירָתָה לִשְׁמֵר מִשְׁאִי
הוּא: (מִסְתָּנ) בְּכוֹלִי סִדֵּר מוֹעֵד כֹּל
כִּי הֵי וּנְגָה. אֲרִבְעֵתָן יִחֵד: חֲלופִי
ר' יוֹסֵף. יִשׁ מִחֲלִפִּין ר' יוֹסֵף וּמִעֲשִׂיל
ר' יוֹסֵף. נִכְסֵה. נִגְשֵׁה שֶׁל עֲבִירֹת
שִׁבְדִּין: כֹּל הַעוֹלָם כוֹל. כֹּל יִשְׂרָאֵל
כְּגוֹן מִלֵּךְ וְשִׁאשׁ שֶׁאֲשֶׁר לוֹ לִמְחֹת
יִשְׂרָאֵל מִפְּנֵי וּמִקִּימִין דִּבְרֵיו:
וְזִמֵּה

עמו ושריו אם שרים המאו
זקנים

מסורת הש"ס

(א) וְלֵעֵת כֵּן (ב) לְתַתּוֹת פֶּדֶר
(ג) וְיִזְרַח הָעֶרְבֹד הַקּוֹסֶדֶר
(ד) וְלֵעֵת כֵּן (ה) עֲדִירִי פִּיב
(ו) חֲמִיד פִּיב דִּקְדָּבִי (ז) וְלֵעֵת כֵּן
(ח) וְלֵעֵת פִּיב וְיִזְרַח לֵבִי
(ט) וְיִזְרַח שִׁיבִיל דִּרְחִיבִי
(י) וְלֵעֵת כֵּן (יא) כִּיבֵּל כֵּן
(יב) כִּסֵּס דִּרְחִיבִי (יג) כִּרְאִי
פִּתְחִיבִי (יד) וְיִזְרַח כֵּן
(טו) וְכִתְשֵׁה דִרְחִיבִי לֵבִי
(טז) וְיִזְרַח פִּתְחִיבִי כִּסֵּסִי
דִּיבִי אֵלֶּה וְכִי כֵּן דִּיבִי פִּיב
וְכִי לֵבִי דִּלְפִתְרִיבִי
אֵלֶּה כִּסֵּסִי דִּרְחִיבִי
וְכִי כִתְשֵׁה כִּסֵּסִי וְיִזְרַח פִּתְחִיבִי
וְכִי כִּסֵּסִי וְיִזְרַח כֵּן
אֵלֶּה כִּסֵּסִי וְיִזְרַח כֵּן
וְיִזְרַח כֵּן

מורה אור השלם

והקדוה יהיה עם אבותיה
יום ענות אדם נמשו הילכה
באגמם ראשו ושק ואמר
יגיע הלוה תקרא עם יום
רצון לוי ישיעיהו נת ה
2 יי במשפט יבוא עם זקני
עמו וישירו ואתם כשרתם
הכרם גזלת העני
בכתיכם: ישיעיהו 3 יד

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה רב וכו' במל' סדר מועד כל כי האי ונא' מיהלפא:

גליון הש"ס

היום הזה טענה ובי
והיה אלחנן ספרים. פ'
מ"ל רפ"ו מהלכות נסירות:

לעזי רש"י

אישקיליט"א. זוג (פעמון
די).
הרצון [אירצון].
קיסר.
אנטורטיילר.
[אנטורטיילר]. לפענע
עצמה (בהמה הבעטת
ברזלה).
בליציר. לפענע.
שנשאייט. עלוקת.

רבינו חננאל

פי דלא נחמטה, שלא
יעלה כעין עימטה בלילה,
בחנוטה. עין רשמו עין חנוטה,
ומנחתה קיסם נחמטה בחנוטה
כדי שחנמטה ויחלה דרני
דאשה, שמעין נחמה אומר
כדי, נחמטה, עין קטן כמו
עול, לא שדה בעור הקופר,
ברחוקה שבין קרינה, אומר
לרב בין כך ורבין כך אומר,
לשמואל אומר מותר מותר
לנו אומר, וזו היתה לנו,
כלל מן שיש בידו חספס
לחכות ואינו מזהה חספס
עליו כר, ה' במשפט אומר
עם דקני, מן דרני, אומר
שרם חסאן